

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **M . E.**, zast. Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem Praha 9, Kovářská 4, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky** se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2012, čj. OAM-1-645/VL-10-ZA14-R2-2007, **t a k t o :**

- I. **Žaloba se v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle §§ 12 – 14 zákona o azylu z a m í t á .**
- II. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2012, čj. OAM-1-645/VL-10-ZA14-R2-2007 se v rozsahu výroku o neudělení mezinárodní ochrany podle §§ 14a a 14b zákona o azylu z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- III. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2012, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ustanovení §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu). Žalobce namítal porušení ust. § 3 správního řádu, § 12 a § 14 a 14a) zákona o azylu. V doplnění žaloby se uvádí, že žalobce byl v zemi původu pronásledován na kumulativním základě, když jednotlivé kroky, které byly proti němu činěny, dosahovaly v souhrnu intenzity pronásledování a pokud by byl nevycestoval, existovala přiměřená pravděpodobnost, že by mu pronásledování nadále hrozilo. Z tohoto důvodu byl nucen před 21 lety zem původu opustit, důvodem byla národnost manželky žalobce. V opakovaném řízení měl žalovaný posoudit, zda žadatel mohl mít v době odjezdu z vlasti důvodný strach z pronásledování z důvodu národnosti, žalovaný však pouze uvedl, že čelil pronásledování pouze soukromými osobami, přičemž se nejedná o proklamovanou oficiální politiku. Žalovaný však nepřihlédl k tomu, že státní orgány pronásledování soukromými osobami tolerují, je jím i jednání vyvíjené právě soukromými osobami, pokud stát není ochoten nebo schopen takovou osobu před tímto ochránit. V souladu s rozsudkem krajského soudu žalovaný zjišťoval, zda by návrat žalobce do země původu byl možný, ze zpráv o zemi původu však plyne, že by proces návratu byl po letech značně složitý, v řadě případů zřejmě i zcela nemožný, žalovaný však bez podkladů uzavřel, že se v případě žalobce jedná o ázerbájdžánskou národnost a tudíž problémy s návratem nehrozí. Zpráva jednoznačně poukazuje na překážky, kterým čelí osoby arménské národnosti, které žily roky v zahraničí a rozhodnutí žalovaného tak není v souladu s podklady pro vydání rozhodnutí a je založeno pouze na odhadech, místo na objektivních zprávách o zemi původu. Je zjevné, že manželka žalobce by mohla čelit překážkám při vstupu do Ázerbájdžánu a tento vstup by jí ani nemusel být povolen. Dále žalobce poukazuje na to, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s možností udělení humanitárního charakteru azylu žalobci, neboť neposoudil dostatečně jeho osobní situaci, není jasné, na základě čeho žalovaný nepovažoval nepřítomnost žalobce ve své zemi původu po dobu 21 let a jeho integraci i celé jeho rodiny v ČR po pěti letech zdejšího pobytu za důvody hodné zvláštního zřetele. Žalobce splňuje jak podmínky pro udělení azylu, tak i doplňkové ochrany. Dalším podáním pak žalobce připomněl, že jeho manželka byla po příjezdu vln uprchlíků z Arménie pronásledována, většina Arménů v Ázerbájdžánu řešila tuto situaci uprchnutím do Arménie, v daném případě by se však rodina musela rozdělit a žalobce se proto s manželkou rozhodli odjet za rodiči manželky do Ruska. Z důvodu nemožnosti legalizace svého pobytu v Rusku později toto opustili a žádají o mezinárodní ochranu v ČR. Manželka žalobce byla pronásledována ve vlasti na kumulativním základě, zde žalobce připomíná rozsudek NSS ze dne 19. 9. 2007 čj. 1 Azs 40/2007, žalobce byl při její obraně též fyzicky napadán a dle kvalifikační směrnice 2004/83/ES a jejího § 9 odst. 2 písm. a) se za pronásledování mj. považuje též fyzické násilí. Vztahy mezi Armény a Ázerbájdžánci jsou stále napjaté, v případě návratu do země původu by manželka žalobce mohla být opět vystavena pronásledování. Země, jak plyne z aktuálních zpráv, investuje do zbraní a armády, a to za hlavním účelem – získat

zpět oblast Náhorního Karabachu. Navzdory průměří z r. 1994 docházelo v regionu k přestřelkám a v posledních měsících se situace zhoršovala. Pokud by opět propukl konflikt, manželka žalobce by byla možnou obětí pronásledování z důvodu národnosti, s odstupem času tak hrozba nemizí. Na státní orgány se dříve manželka žalobce pro ochranu před pronásledovateli ázerbájdžánského původu obrátit nemohla, v době současné sice ano, ale ze zpráv je zřejmé, že úřady diskriminaci osob arménské národnosti tolerují, žalobce odkazuje na zprávu ECRi z r. 2011. Dle bodů 54 a 55 Příručky UNHCR k postupům pro určování právního postavení uprchlíka by za daného stavu manželka žalobce pro případ návratu mohla mít odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti, během svého pobytu v zemi původu se obávala vycházet z domu a kvůli konfliktům se spolupracovníky ukončila svůj pracovní poměr. Pocit strachu k budoucí existenci je tak reálný a manžel s ohledem na dřívější napadání z důvodu manželství s osobou arménské národnosti jej má též. Žalovaný tak pro případ návratu musí přihlédnout k respektování rodinného života a vazeb, neboť pokud by byl návrat manželce odepřen, nelze tvrdit, že manželovi nehrozí žádná vážná újma. Z uvedených důvodů žalobce navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán se dne 3. 9. 2012 k žalobě vyjádřil, uvedl, že s odkazem na obsah správního spisu má za to, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem o azylu i jednotlivými ustanoveními správního řádu, byl zjištěn skutečný stav věci a žalovaný se zabýval všemi okolnostmi, které žalobce v průběhu řízení sdělil. Byly opatřeny potřebné podklady a žalovaný je považuje za dostatečné. Žalobce v průběhu řízení neuváděl skutečnosti, na základě kterých by mu mohla být určitá forma mezinárodní ochrany udělena, sám žalobce je ázerbájdžánské národnosti, v zemi původu žádné azylově relevantní problémy neměl, obával se o svoji manželku, která má být arménské národnosti. Správní orgán především poukázal na značný časový odstup od zmiňovaných událostí, zem původu manželé opustili již v r. 1991, kdy byla situace Arménů s ohledem na ozbrojený konflikt v Náhorním Karabachu značně nepříznivá, k cílenému pronásledování Arménů v Ázerbájdžánu v současné době nedochází. Některé přetrvávající ústrky a předsudky vůči osobám arménské národnosti v oblasti bydlení, zaměstnávání apod. nelze považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu. Žalobci tak v případě návratu do země původu azylově relevantní nebezpečí nehrozí, skutečnost, že na zdejším území žije již 5 let a zem původu opustil před 21 lety není mimořádná okolnost, hodná zvláštního zřetele, obdobně dlouhou dobu zde pobývá tisíce jiných přistěhovalců bez humanitárního azylu. Žalobce v průběhu řízení nebyl zkrácen na svých právech, žalovaný odkazuje na odůvodnění svého rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby.

Žalobce soudu zaslal dne 15. 10. 2012 repliku, v níž poukázal na to, že s ohledem na národnost své manželky byl žalobce též v zemi původu napaden, NSS se zabýval případem smíšeného manželství ve svém rozhodnutí ze dne 18. 12. 2008, čj. 1 Azs 86/2008, kde dospěl k závěru, že takové potíže lze podřadit pod pronásledování. V případě žalobce též lze dospět k závěru, že v případě návratu rodiny má žalobce odůvodněný strach z pronásledování z důvodu národnosti. V dalším opět žalobce

poukázal na dříve uváděné argumenty, navrhl důkaz provedením podkladů, z nichž je zřejmá současná situace v zemi původu.

Při jednání soudu dne 14. 1. 2013 zástupkyně žalobce zdůraznila, že žalobci hrozilo v zemi původu pronásledování z důvodu uzavřeného manželství s osobou arménské národnosti, pokud by nebyla však shledána v tomto případě azylově relevantní intenzita u žalobce, zcela jistě by mu náležel azyl dle § 13 zákona o azylu, když je manželem osoby, které z tohoto důvodu azyl jistě náležel. Toto pronásledování hrozí rodině i nadále, o tomto svědčí zprávy o napjaté situaci v zemi původu a obavy žalobců jsou tak důvodné. Žalobce žije s rodinou již 22 let mimo svoji vlast, jejich rodinný život v Rusku realizován být nemohl. Rodinný život přitom rodina nemůže realizovat nejen v Rusku, nemůže ho realizovat ani v Arménii, ani v Ázerbájdžánu a žalobce považuje za potřebné zkoumat případné porušení čl. 8 Úmluvy, neboť by se mohlo jednat o porušení mezinárodních závazků ze strany ČR. Existuje i nadále přiměřená pravděpodobnost, že by měla rodina v zemi důvodné obavy z pronásledování, ať již prováděného fyzickým násilím, či psychickými opatřeními, takové záležitosti nejsou v dnešním Ázerbájdžánu ojedinělou záležitostí. Osoby, které pobývají delší dobu v zahraničí a nemají doklady, mají s případným návratem velký problém, takový návrat lze označit za náročný až nemožný. V tomto směru jistě porušil správní orgán § 3 správního řádu, když dosud nezjistil dostatečně skutkový stav. Když žalobce vstoupil do ČR a stal se žadatelem o azyl, bylo mu řečeno, že v tomto režimu se nemůže obrátit na velvyslanectví, jinak by se jistě snažil doklady zajistit. Kontaktování zastupitelského úřadu země původu by mohlo být i důvodem případného odmítnutí azylu, z tohoto důvodu nechtěl úřad kontaktovat. Ani kdyby ovšem rodina doklady měla, toto by nemohlo vyřešit její obavy z pronásledování ze strany soukromých osob, neboť státní orgány by nebyly schopny či ochotny poskytnout řádnou ochranu. Když žalobce s manželkou opouštěli Ázerbájdžán, měli ruské pasy, nyní by ovšem museli mít ázerbájdžánské. Zástupkyně žalobce poukázala na to, že žalobce splňuje podmínky ust. § 12 b), § 13 i § 14 zákona o azylu a navrhla zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Náhradu nákladů řízení žalobce neúčtoval.

Pověřená pracovnice žalovaného uvedla, že nezná žádné vážné důvody, které by žalobci bránily obrátit se na příslušné orgány a získat potřebné doklady. Řízení ve věci žalobce bylo řádně doplněno, správní orgán se zabýval jak věcí žalobce, tak i celé rodiny, žalovaný je přesvědčen, že mu nelze vytknout nic ani z pohledu procesního, s plným odkazem na správné odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtuje.

V průběhu jednání byly provedeny důkazy, které byly soudu předloženy a přetlumočeny z anglického do českého jazyka, jedná se o podklad Rádía Svobodná Evropa z 20. 7. 2012, pojednávající o volbách v Náhorním Karabachu, kde od r. 1994 trvá křehké příměří, dále Zprávy BBC Evropa z 19. 7. 2012, pojednávající o volbách s tím, že šéfka EU pro zahraniční záležitosti Catherine Ashton mj. uvedla, že mezi oběma zeměmi v posledních měsících stoupá napětí a obě země závodí v ozbrojování a investicích do složitějších zbraní. Další podklad pak z BBC 1. 8. 2012 připomíná události před 20 lety z války mezi Ázerbájdžánem a Arménií, kdy se

v Baku konalo k tomuto výročí shromáždění desítek tisíc lidí, ještě před uzavřením příměří byl milion lidí nucen opustit své domovy, oblast je dnes v arménských rukou, ázerbájdžánským civilistům nebylo dovoleno se vrátit, s touto humanitární krizí dodnes Ázerbájdžán bojuje. Obě strany se vyzbrojují, častují se nepřátelskou rétorikou, dochází k přestřelkám na obou stranách fronty. Mírová jednání, zprostředkovaná Ruskem, Francií a USA se zastavila. Jako poslední je pak materiál Evropské komise proti rasismu a netoleranci ECRi z 23. 3. 2011, pojednávající o obtížnosti získání dokumentů, riziku každodenní diskriminace osob arménského původu, které, pokud si nepožádaly o ázerbájdžánské doklady totožnosti po zrušení sovětských pasů, mají dnes problémy s jejich získáním. Toto způsobuje i obtíže při přístupu k sociálním právům, situace arménských osob je složitá. Zpráva pojednává o rozporuplném uvádění počtu Arménů, žijících na ázerbájdžánském území, jejich počet v Náhorním Karabachu je asi 120 000, na ostatním území se k tomuto hlásí jen asi 700 osob.

O původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 13. 8. 2007 rozhodl správní orgán dne 6. 2. 2008 zamítnutím žádosti, žaloba žalobce byla rozsudkem krajského soudu 20. 10. 2008 zamítnuta. Nejvyšší správní soud 22. 4. 2009 ku kasační stížnosti žalobce rozhodnutí orgánu I. stupně zrušil a následně krajský soud 11. 1. 2010 zrušil i původní rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Uložil, aby žalovaný opětovně zhodnotil situaci v Ázerbájdžánu v době, kdy žalobce s manželkou opouštěli vlast, i zda případný návrat do země původu je pro rodinu v současnosti bezpečný.

V původní žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že je státním občanem Ázerbájdžánu, téže národnosti, ženatý, spolu s ním žádá i manželka a dcera. V posledních letech žila rodina v Rusku, ve Stavropolu, cestovní doklad mu byl sebrán v prosinci 1991 ázerbájdžánskými celníky. Je islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, pracoval jako automechanik a instalatér. Po vzniku konfliktu v r. 1988 mezi Ázerbájdžánem a Arménií začaly problémy, manželka má arménskou národnost a kvůli tomu byl Ázerbájdžánci, vracejícími se z Arménie, slovně napadán, několikrát jim rozbili okna. Měl strach o svoji manželku, v r. 1991 proto odcestovali do Ruska. Tam zpočátku žili klidně, ale po r. 1993 začaly problémy, stále je kontrolovali ruští policisté, protože neměli doklady, museli je uplácet. Poslední tři roky byly tyto kontroly časté, raději vůbec nevycházeli ven. Žalobce měl strach, že manželku pošlou do Arménie a jeho do Ázerbájdžánu, proto se rozhodli odjet do ČR. Do Prahy přiletěli v srpnu 2007 s převaděčem, který měl pro ně doklady, zde by chtěli žít a pracovat. V rámci pohovoru v září 2007 žalobce uvedl, že před opuštěním vlasti v r. 1991 žil v Baku v pronajatém bytě, dcera se jim narodila již v Rusku. Rodiče manželky již dříve odjeli do Ruska, manželé pak u nich žili zhruba 16 let ve Stavropolu. Žalobce uvedl, že se přes souseda Ž. J. seznámil s V., který jim sehnal pasy a přivezl je do ČR, doklady jim ale sebral, jakmile vyjeli z pražského letiště, myslí, že se jednalo o ruské pasy, ale byly asi falešné, byly tam poněkud jiné údaje. Opakovaně psal do Baku, ale nedostali nikdy ani odpověď, dcera nemá doklady vůbec žádné. Sice při vstupu uvedl, že je podnikatel, tak, jak mu V. poradil, ale je běženeček, na podnikání nemá žádné peníze. Na ženu jako na Arménku v Ázerbájdžánu útočili, sprostě jí nadávali, došlo i na fyzické strkanice,

jednou ji i udeřili, jediná možnost byla odjet. Všichni Ázerbájdžánci, kteří utekli z Karabachu, přišli do Baku a začali odtud vyhánět Armény. Matka manželky byla Ázerbájdžánka, otec Armén, po něm zdělila manželka národnost, měla i příjmení Atojan. V lednu nebo únoru 1991 odešla žena z práce na vlastní žádost, nechťeli se s ní v práci bavit. Sám žalobce začal mít ale problémy až v Rusku, během války v Čečensku si jich začali všímat. Žalobce má rodný a oddací list, ostatní doklady jim sebrali při hraniční kontrole, psal do Baku, navázal kontakt i s místní enklávou v Stavropolu, ale nic se nestalo, po r. 1994 si již nedovolil jet do Moskvy na velvyslanectví, osoby kavkazské národnosti byly intenzivně kontrolovány, byl by jistě vrácen. Při kontrolách musel dát úplatek, jinak to nešlo. Bojí se, že v případě návratu by ženu a dceru poslali do Arménie.

Poté, co bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno krajským soudem, vypovídal žalobce dne 10. 11. 2010, uvedl, dcera nedostala v Rusku rodný list, nedostali vůbec žádné doklady, po vypuknutí čečenské války začalo v Rusku pronásledování všech, kdo vypadal jako z Kavkazu, pokud byl člověk z Ázerbájdžánu, poslali ho zpět, vždycky přišel okrskář a museli platit. Rodiče manželky měli doklady v pořádku a pomáhali jim, měli trvalý pobyt, propisku, koupili si dům a chodili do práce. V r. 1990 byl otevřený koridor, rodiče odjeli, on ženu uklidňoval, že se nic nestane, jenže pak se začali vracet uprchlíci, hledali prázdné byty a domy. Manželka chtěla taky odjet, ale on slíbil, že se o ni postará, v únoru 1991 se vzali a žena byla doma. Jednou volala, že se někdo snaží vylomit dveře u bytu, ale okrskář jim řekl, že pomoci nemůže, ať odjedou. Na hranicích se popral s pohraničníky, nechal jim pasy a naskočil do vlaku. Popsal též, jak jim chtěli v Baku zabrat byt, nezajímalo je, či je, jenom to, že žena je Arménka. Advokáta nepotřeboval, k čemu, takových lidí bylo moc, je rád, že odjeli. Ti běženci byli všude. K dotazu správního orgánu, zda ví, že manželka uvedla, že měla ázerbájdžánský pas na nové příjmení uvedl žalobce, že to není možné, neboť dle jejího pasu pohraničníci poznali dle příjmení A., že je Arménka. V Rusku pracoval jako instalatér, mohl platit policistům, ale nároky se stále zvyšovaly. Zákazníci si kupovali materiál, pracoval už s plastovými trubkami, práce bylo dost. Jenže nemohli žít jako lidé, nemohli nikam chodit, poslední tři roky se bál vyjít z domu. Dříve měli všichni jeden svazový pas, pak se vydávaly ázerbájdžánské, ale on neměl žádný a na tom uvízl. V r. 1993 – 4 se obracel na organizace pro uprchlíky, ale nepomohly. K lékaři nechodili, koupili si léky, vážněji nestonali, pouze žena v nemocnici porodila dceru, toto zaplatili. Manželka dohodla účast dcery ve škole, vysvědčení nedostávala, ale učila se dobře. Volá si s tetami, vrátit se do Ázerbájdžánu jako Armén není možné, nepustí přes hranice ani známé arménské umělce, nedávno byly demonstrace, protože přijel nějaký známý arménský politik a vše musela uklidňovat policie. Věc dcery se má tak, že kdyby se narodila v Ázerbájdžánu, snad by se daly její listiny vyřídit, ale ona se narodila v Rusku, v tom je problém, Rusko rodinu nepřijme a návrat do Ázerbájdžánu je nemyslitelný. Žalobce shání práci, ptal se již všude kolem, ale nemá pas, nemohou ho zaměstnat. Jeho návrat by snad byl i možný, ale pro manželku tragický, bojí se, že pokud by on odjel do vlasti vyřídit potřebné věci, již by ho nepustili ven, mohli by ho zavřít.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), vyšel ze skutkového a

právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že se ztotožňuje s odůvodněním správního orgánu o nenaplnění podmínek pro udělení azylu dle ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Na str. 5 napadeného rozhodnutí jednak žalovaný správní orgán cituje podklady, z nichž vycházel pro zhodnocení situace, která existovala v zemi původu žalobce v době, kdy manželé opouštěli Ázerbájdžán a dále uvádí, že žalobce nesdělil žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že ve vlasti vyvíjel činnost, směřující k uplatňování politických práv a svobod a nelze tak hovořit o naplnění podmínek ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. S tímto závěrem se soud ztotožňuje, z průběhu všech výpovědí žalobce je patrné, že takové skutečnosti opravdu neuváděl. V dalším se pak žalovaný zabývá na str. 5 – 8 velmi podrobně případným naplněním podmínek ust. § 12 písm. b) zákona o azylu. Správní orgán zdůraznil, že žalobce sám ve vlasti žádné problémy neměl, připouští, že v r. 1991, kdy manželé Ázerbájdžán opouštěli, mohla manželka žalobce pociťovat určité ústrky ze strany ázerbájdžánských spoluobčanů, vztahy v zemi jsou dodnes v tomto směru napjaté a správní orgán popisuje jak dřívější, tak současné problémy, nicméně dospěl k závěru, že určité problémy, které mohly a mohou vůči osobě, pocházející ze smíšeného arménsko-ázerbájdžánského manželství probíhat, nemají dle všech dostupných podkladů intenzitu azylově relevantního pronásledování z důvodu národnosti, a to zejména např. v Baku. Dále se již správní orgán zabýval hodnocením žalobcem popsaného incidentu na hranicích při opouštění Ázerbájdžánu před 22 lety a pobytem žalobce s rodinou v Rusku, včetně tehdejších možností, jak zaopatřit potřebné doklady. K tomu soud dodává, že tyto skutečnosti jsou hodnoceny seriózně a soud nemá, co by k závěrům správního orgánu doplnil. Soud je přesvědčen, že žalobce nesplňuje podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť je nasnadě, že jako státní občan Ázerbájdžánu a též národnosti s ohledem na všechny skutečnosti, které o své osobě vypověděl, nelze žalobci přičíst možné obavy z pronásledování z taxativně uvedených důvodů tohoto ustanovení. Ve věci manželky žalobce soud rozhodoval týž den pod sp. zn. 29 Az 9/2012 a dospěl k závěru, že v rozsahu ust. §§ 12 – 14 žalobu zamítl jako nedůvodnou, ust. § 13 zákona o azylu proto na žalobce

nedopadá, pro závěr o existenci či neexistenci důvodů zvláštního zřetele hodného ve smyslu ust. § 14 měl pak, dle přesvědčení soudu, žalovaný dostatečné podklady a namítané naplnění humanitárních podmínek proto, že žalobce již dlouhá léta pobývá mimo zem původu soud akceptovat nemůže, konečně, takové uvážení je plně v kompetenci žalovaného správního orgánu.

Dále však soud nemohl přehlédnout, že v podkladech, které byly pro hodnocení věcí k dispozici, se nachází zprávy o tom, že návrat osob, které mají arménskou národnost, do Ázerbájdžánu by mohl být velmi problematický, s tím, že by mohly mít velký problém již vůbec při vpuštění na tamní území, konečně, zkušenosti s tímto nejsou zřejmě velké, neboť takových případů je zcela minimálně. Soud tak nemohl dosud vyslovit závěr, že návrat rodiny do Ázerbájdžánu je zcela bezpečný a je přesvědčen, že v daném případě musí správní orgán volit další prostředky, jak zjistit skutečné možnosti bezpečného návratu žalobce a jeho manželky i dcery do země původu, v tomto poněkud výjimečném případě i případným prostřednictvím nevládních organizací či zastupitelského úřadu ČR v Ázerbájdžánu. Jak soud uvedl v případě manželky žalobce, není za dané situace, popsané i ve zprávách, citovaných samotným žalovaným v napadeném rozhodnutí, z učiněných závěrů na pevně postaveno, že by minimálně v případě manželky či dcery žalobce nedošlo v případě návratu k určitým ponižujícím situacím a tím pádem k naplnění podmínek ust. § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Sám žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že mezi oběma státy probíhají již delší dobu politická jednání, jejichž výsledkem by mělo být ukončení napjaté situace a dále, že Baku a Jerevan jsou prý ohledně Karabachu ochotni k ústupkům, zda-li však tyto situace již nastaly a jaká je skutečná konkrétní možnost bezpečného návratu žalobců do země původu z tohoto argumentačně neplyne. Soud pak v dané věci zdůrazňuje, že situaci, která se pro žalobce a jeho manželku jevila v době, kdy Ázerbájdžán společně opouštěli, jako situace, která v té době ještě neměla azylově relevantní intenzitu dle zákona o azylu a zhodnotil ji tak, že žalobci opustili vlast z tohoto pohledu spíše z preventivních důvodů, se jeví po značném časovém odstupu tak, že tamní poměry nejsou ani po tak dlouhé době seriózně uspořádané pro zcela bezpečný návrat a tyto okolnosti je potřebné před vyřčením o možném návratu vyčerpávajícím způsobem zjistit. Nelze přehlédnout, že žalobce argumentoval tím, že jeho žena se obává, že by v případě jeho odjezdu do země původu již nemusel mít možnost se s rodinou znovu setkat a je potřebné reagovat i na tuto námitku zjištěním potřebných skutečností. S ohledem na uvedené skutečnosti soud druhým výrokem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 3. 2012 v rozsahu ust. § 14a a 14b zákona o azylu a věc žalovanému vrátil k dalšímu řízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud zdůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když oba účastníci byli částečně úspěšní, náhradu nákladů řízení však nežádali.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 21. ledna 2013

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně